

Ἀνδοκίδου, Κατ' Ἀλκιβιάδου, 35 - 36

Εισαγωγή

Ο λόγος “Κατά Ἀλκιβιάδου” του ρήτορα Ἀνδοκίδη, που εγείρει αμφιβολίες ως προς τη γνησιότητά του, καθώς υποστηρίζεται ότι πρόκειται για άσκηση γραμμένη μετά την κατάργηση του θεσμού του εξοστρακισμού, αποτελεί επίθεση κατά του Ἀλκιβιάδη σε πολιτικό και προσωπικό επίπεδο. Στο παρακάτω απόσπασμα ο ρήτορας εκφράζει τη δυσαρέσκειά του για το γεγονός ότι ο ίδιος έχει περάσει από δίκες, ενώ ο Αλκιβιάδης δεν έχει ακόμη λογοδοτήσει για τις πράξεις του.

Κείμενο

Νομίζω δὲ καὶ τὸν θέντα τὸν νόμον
ταύτην τὴν διάνοιαν ἔχειν· ἀποβλέψαντα
τῶν πολιτῶν πρὸς τοὺς κρείττους τῶν
ἀρχόντων καὶ τῶν νόμων, ἐπειδὴ παρὰ
τῶν τοιούτων οὐκ ἔστιν ἰδίᾳ δίκην λαβεῖν,
δημοσίαν τιμωρίαν ὑπὲρ τῶν ἀδικουμένων
κατασκευάσαι. Ἐγὼ τοίνυν ἔν τε τῷ κοινῷ
κέκριμαι τετράκις, ἰδίᾳ τε οὐδένα
διεκώλυσα δικάζεσθαι βουλόμενον·
Ἀλκιβιάδης δὲ τοιαῦτα ἐργασάμενος
οὐδεμίαν πώποτε δίκην ὑποσχεῖν

ἐτόλμησεν. Οὕτω γὰρ χαλεπός ἐστιν, ὥστε
οὐ περὶ τῶν παρεληλυθότων ἀδικημάτων
αὐτὸν τιμωροῦνται, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν
μελλόντων φοβοῦνται, καὶ τοῖς μὲν
πεπονθόσι κακῶς ἀνέχεσθαι λυσιτελεῖ,
τούτῳ δὲ οὐκ ἐξαρκεῖ, εἰ μὴ καὶ τὸ λοιπὸν
ὅ τι ἂν βούληται διαπράξεται. καίτοι οὐ
δήπου, ὦ Ἀθηναῖοι, ὀστρακισθῆναι μὲν
ἐπιτήδειός εἰμι, τεθνάναι δὲ οὐκ ἄξιος,
οὐδὲ κρινόμενος μὲν ἀποφυγεῖν, ἄκριτος
δὲ φεύγειν, οὐδὲ τοσαυτάκις
ἀγωνιζόμενος [καὶ] νικήσας δικαίως
πάλιν δόξαιμι δι' ἐκεῖνα ἐκπεσεῖν.